

at vænne sig til – at et parti som Venstre, der er så dynamisk, så fremadrettet, så visionært, ikke kan stå og love noget i tid og evighed. Det gør vi ikke. Sådan er det. Så det kan godt være, at man på sigt engang måtte komme i en situation, og den tager vi som altid stilling til og vil gøre det på en lige så moden og dynamisk måde, som vi gør det i den her.

Til hr. Aage Brusgaard vil jeg sige, at jeg sagde, hvad der var godt for befolkningen. Det, jeg tror hr. Aage Brusgaard citerede, var, hvad befolkningen havde sagt i en afstemning eller sådan noget. Vi taler om, hvad der er godt for befolkningen, og det er jo ikke så mærkeligt, at befolkningen ikke har den store lyst til amterne, når amterne har så få opgaver. Amterne skal have nogle af statsstyrelsens opgaver. Det er godt for befolkningen, og det er også godt for både kommunerne og amterne.

Henriette Kjær (KF):

Det Konservative Folkeparti er enige i det principielle i forslaget, men da Opgavekommissionen nu er nedsat, som Det Konservative Folkeparti foreslog for ca. 2 år siden, så er det sagligt at afvente kommissionens betænkning, så selv om vi godt kan blive enige med Dansk Folkeparti og med Fremskridtspartiet i, at vi gerne vil have amterne nedlagt, så er det her jo mest et markeringsforslag.

Vi bliver jo nødt til at have de andre partier med, og det har vi respekt for, så vi afventer altså kommissionens arbejde.

Anni Svanholt (SF):

Det er jo nærmest en årligt tilbagevendende begivenhed, at Fremskridtspartiet – og nu også Dansk Folkeparti – fremsætter et forslag om amternes nedlæggelse.

Forslagene baserer sig jo ikke på en samlet saglig vurdering eller kritik af den nuværende opgavefordeling. Det er alene ud fra ideologiske holdninger, at Fremskridtspartiet igen og igen siger: Ned med amterne. Påstanden om, at der ikke er brug for tre niveauer i opgaveløsningen, afslører endvidere mangel på viden og indsigt, idet langt de fleste opgaver i dag kun varetages på to niveauer, ofte det kommunale og det amtskommunale. Kun relativt få opgaver kræver inddragelse af alle tre niveauer.

Konsekvenserne af dette beslutningsforslag er en centralisering af opgaverne med deraf større afstand mellem beslutningstagere og borgere, eller også medfører det fælleskommunale sel-

skaber eller andre selskabskonstruktioner som f.eks. Hovedstadens Sygehusfællesskab. Disse selskaber er lukkede systemer med et demokratisk underskud, og de indebærer en stor risiko for ansvarsforflygtigelse. Det er meget vanskeligt for befolkningen at følge med i, hvilke beslutninger der tages. Det er naturligvis helt afgørende for aktiv deltagelse i den demokratiske beslutningsproces, at beslutningerne er synlige.

Det påstås også her fra Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis side, at der vil kunne spares penge ved at nedlægge amterne – ja, Fremskridtspartiet prøver at bilde befolkningen ind, at de kan spare amtskatten på ca. 10 pct. Her undlader de behændigt at oplyse, at amtskatten betaler for driften af sygehuse, en lang række sociale institutioner og institutioner til handicappede, gymnasier, voksenundervisningscentre samt veje. Disse opgaver skal under alle omstændigheder løses og koster penge. Kun en meget lille del af udgifterne går til administration, og det er i høj grad et spørgsmål, om centralisering til staten vil medføre besparelser i denne administration.

I SF er vi overbeviste om, at der også i fremtiden vil være tre niveauer i den offentlige sektor: stat, amter og kommuner, men vi er naturligvis parat til at diskutere opgavefordelingen. Den diskussion skal tage sit udgangspunkt i kvaliteten i opgaveløsningen.

SF lægger afgørende vægt på, at eventuelle fremtidige ændringer resulterer i decentralisering og sikring af selvstændig skatteudskrivning og direkte folkevalgte råd. De kommunale råd virker på den lokale befolknings vegne med ansvar på valgdagen over for de lokale vælgere i løbende samspil med dem og for deres regning. Nærheden skaber en større folkelig medleven i beslutningsprocesserne, og det styrker folkestyret. Da man tilrettelagde opgavefordelingen i forbindelse med kommunalreformen i 1970, skete det ud fra nærhedsprincippet. De offentlige opgaver skal løses så tæt ved de berørte borgere som muligt, det er stadig et godt og gyldigt princip.

Den mest presserende opgave er efter SF's opfattelse at få gennemført hovedstadsreformen. Her er der et påtrængende behov for en bedre opgave- og byrdefordeling, men den blev jo desværre tabt på gulvet her i foråret. Tilbage står så hovedstaden, København, med mange uløste problemer, og det største problem er sygehusområdet, men nu blev der nedsat en